

vedtægtsmæssige Understøttelser. Denne Pligt er ikke ophævet, tværtimod, den er bekræftet ved Ministerens Cirkulære af 1. Marts til Arbejdsløhedskasserne. Efter dette Cirkulære og efter deres egne Vedtægter skal de yde de i Vedtægterne fastsatte Dagpenge i den i Vedtægterne fastsatte Tid til de Medlemmer, der er berettigede i Arbejdsløhedskasserne, men Forudsætningen for, at Arbejdsløhedskasserne skulde kunne opfylde denne Forpligtelse, var, at Ministerordet af December 1921 om fortsatte Laan vedblivende bestod og satte Kasserne i Stand til at opfylde Forpligtelserne. Med den højtærede Formands forventede Tilladelse skal jeg citere, hvad Cirkulæret af 1. Marts 1922 paalægger Arbejdsløhedskasserne som Pligt. Det paalægger Arbejdsløhedskasserne at udbetale „Understøttelse til sine Medlemmer som hidtil efter de gældende Regler“. Det siger videre, at „Arbejdsløhedskasser, der berøres af Strejke eller Lockout, udbetaler vedvarende Understøttelse til de Medlemmer, som er eller bliver ledige fra Virksomheder eller Dele af Virksomheder, der ikke er inddraget under Lockout eller Strejke, saafremt Konflikten ikke er af afgørende hindrende Betydning i Henseende til disse lediges Arbejdsmuligheder indenfor Faget eller Afdelingen“. I det tredie Punkt fastslås videre Pligten til at udbetale vedtægtsmæssig Understøttelse til „Arbejdsløhedskassemedlemmer, som er ledige fra Virksomheder eller Dele af Virksomheder, der er inddraget under Strejke eller Lockout, for saa vidt de paagældende Medlemmer er blevet arbejdsledige mindst 60 Dage forud for Lockout eller Strejkes Ikrafttræden“. Disse Pligter er altsaa indskærpet ved Cirkulæret af 1. Marts 1922, og dette Cirkulære er ikke taget tilbage. Det bestaar; med Ministerens Underskrift bestaar for Arbejdsløhedskasserne Pligten til at udbetale Understøttelse paa sædvanlig Maade til de Medlemmer, der ikke er berørt af Lockouten, og Understøttelse til dem, der berøres af Lockouten, efter den særlige Regel, at de skal have været arbejdsløse 60 Dage, forinden Lockouten eller Strejken traadte i Kraft. Der er altsaa ingen Tvivl om, at Ministeriet vil hævde Arbejdsløhedskasserens Pligt til at opfylde de vedtægtsmæssige Forpligtelser, men Betingelsen for, at de kan gøre det, er Opretholdelsen af Tilsagnet om at fortsætte med de Laan, som man hidtil var inde paa at yde Kasserne.

Man har indtil den seneste Tid ogsaa haft Grund til at tro, at der vilde ske en Fortsættelse i den Henseende. Ved Mødet

den 14. Marts i Arbejdsløhedsnævnets Afdeling for ekstraordinær Understøttelse, altsaa en Ugestid, før Ministeren fremsatte sine bemærkelsesværdige Udtalelser om, at Laanene skulde standse, fremsatte Arbejdsdirektøren et Forslag om Indskrænkning af den ekstraordinære Understøttelse, og under Forudsætning af, at Forslaget blev vedtaget, udtalte han i det samme Møde videre, at han agtede at indgaa til Indenrigsministeriet med indtrængende Forestilling om, at der i videst muligt Omfang tilvejebringes fornødne Midler til Opretholdelse af den vedtægtsmæssige Understøttelse. Altsaa, den 14. Marts blev Arbejdsløhedskasserens Mænd, der sidder i det paagældende Nævn, fremdeles lullet ind i den Tro, at Tilsagnet om Laan til Kasserne stod ved Magt, idet Arbejdsdirektøren, den højeste Embedsmand for disse Institutioner, gav det Tilsagn, at han vilde gaa til Ministeren og gøre indtrængende Forestilling om, at de fornødne Midler fremdeles tilvejebringes. Saa erfarede man imidlertid gennem Pressen, at Ministeren ikke vilde søge Midler til Laan til Kasser, der berøres af Konflikten. Under 20. Marts fremsendtes da fra Nævnets Afdeling for Forsikring, B-Nævnet, som, saa vidt jeg ved, ikke var blevet spurgt om hele denne Sag, en Protestskrivelse til Indenrigsministeriet. Altsaa, Mødet i Nævnet den 14. Marts og Arbejdsløhedskassemedlemmernes Protestskrivelse den 20. Marts var Ministeren i Hænde, da han den 22. Marts blev spurgt af Finansudvalget om denne Sag, men til Trods for Tilsagnet fra Arbejdsdirektøren om indtrængende Forestillinger om at fortsætte med Laanene og til Trods for Protesten fra Nævnets medlemmer af 20. Marts erklærede Ministeren, saa vidt Referatet staar til min Raadighed, i Finansudvalget, at han ikke agtede at søge nye Midler til fortsatte Udlaan.

Der kan derefter ingen Tvivl være om den uhjælpelige Modsætning mellem Arbejdsdirektørens Udtalelse den 14. Marts og Ministerens Erklæring, og man spørger derfor: Er Arbejdsdirektøren blevet desavoueret? Er der Konflikt mellem Ministeren og denne høje Embedsmand, af hvis Udnævnelse der jo gik saa meget Ry? og staar det saadan til med Ministerens Administration af denne Lov, at den Mening, som de efter Lovens Bestemmelser nedsatte Nævn har, er ganske ligegyldig for Ministeren? Bør vi saa ikke hellere skride til Ophævelse af disse Nævne? Er det Løfte, som Ministeren gav i Anledning af Loven af 22. December om fortsat Ydelse af Hjælp til Kasserne, ganske uden Betydning for Mini-